

Vězni potřebují, aby jim někdo naslouchal. Přál bych si, aby muži a ženy chodili svědčit o Kristově přítomnosti přímo do jádra tohoto světa nenávisti a násilí – do vězení.

Vraťme se ke dvěma Kristovým láskám: k Bohu a k trpícím sestřím a bratrům. Toto evangelium nám určuje, abychom se setkávali s těmi, kteří jsou považováni za ztracené. Znamý lotr se napraví a Pán mu říká, že ještě ten večer bude v Božím království. On je jediný, koho kanonizoval přímo Kristus. On je jediný svatý, kterým jsme si jisti. A byl to zločinec. Měli bychom si číst tuto stránku z evangelia stále dokola. A měli bychom ji uvést do praxe hned teď.

Guy Gilbert: Evangelium podle svatého lotra

Poslání člověka se nese do tří směrů. Především aby byl, aby byl jako člověk, jako lidstvo. Zadruhé aby žil. A zatřetí protože je jedinou přírodou, která si je hluboce vědoma vůbec všeho a může o tom vést rozhovor, stává se tím odpovědným za celé stvoření. Vládnout může jedině ten, kdo ví, jak věci jsou. Jedině ten, kdo se cítí odpovědný za všechno kolem sebe a cítí se tím zavázán všemu ostatnímu. Protože mu to myslí. Všechno to předpokládá, že člověk sám v sobě, jsa taková minipříroda, vládne sobě. A to v celém rozměru své bytosti, v myšlení, chtění, v jednání i ve svých citech.

Člověku bylo vloženo do rukou vládnutí. Vládnout znamená být králem. A toto vládnout bylo porušeno a je porušováno pořád. Ale protože nás Kristus vytrhl ze zavázanosti hloupnout, z hříchu, a postavil na pravou cestu, byla nám vrácena do rukou vláda Novým Člověkem, který je zároveň pravzorem člověka vůbec. Který je dřív, než byl člověk.

Jiří Reinsberg – Probihejte Jeruzalém a sviňte

V ideji Krista Krále je tak vyjádřena jedna ze základních zásad křesťanské politické etiky: Přihlášení se k autoritě Ježíše Krista bylo, je a vždy znovu musí být zdrojem protestu a zápasu proti všem, kteří si v politice hrají na bohy, kteří chtějí vzít bezohledně do své vlastní režie svědomí a osudy lidí. Křesťané jsou mravně zavázáni proti všem manipulacím totalitních režimů hájit svobodu – svobodu svědomí člověka, jeho důstojnost a všechna lidská práva. Pro křesťany základní lidská práva nejsou čímsi, co lidem milostivě propůjčuje stát, nýbrž jsou zakotvena v důstojnosti člověka jakožto Božího stvoření, Božího obrazu.

Tomáš Halík – Oslovit Zachea

Další texty v týdnu

Po: Dan 1,1-6.8-20; Lk 21,1-4

Čt: Dan 6,12-28; Lk 21,20-28

Út: Dan 2,31-45; Lk 21,5-11

Pá: 1 Mak 4,36-37.52-59; Lk 19,45-48

St: Dan 5,1-6.13-14.16-17.23-28; Lk 21,12-19

So: Dan 7,2-14; Lk 21,29-33

Vydává Pastorační středisko brněnské diecéze jako součást

diecézního biblického programu Vezmi a čti. Ke stažení na www.vezmiacti.cz.

Slavnost Ježíše Krista Krále – cyklus A

23. listopadu 2014

Ježíš řekl svým učedníkům: ³¹„Až přijde Syn člověka ve své slávě a s ním všichni andělé, posadí se na svůj slavný trůn ³²a budou před něj shromážděny všechny národy. A oddělí jedny od druhých, jako pastýř odděluje ovce od kozlů. ³³Ovce postaví po své pravici, kozly po levici. ³⁴Tu řekne král těm po pravici: „Pojďte, požehnaní mého Otce, přijměte jako úděl království, které je pro vás připravené od založení světa. ³⁵Neboť jsem měl hlad, a dali jste mi najíst, měl jsem žízeň, a dali jste mi napít; byl jsem na cestě, a ujali jste se mě, ³⁶byl jsem nahý, a oblékli jste mě; byl jsem nemocen, a navštívili jste mě, byl jsem ve vězení, a přišli jste ke mně.“ ³⁷Spravedliví mu na to řeknou: „Pane, kdy jsme tě viděli hladového, a dali jsme ti najíst, žíznivého, a dali jsme ti napít? ³⁸Kdy jsme tě viděli na cestě, a ujali jsme se tě, nebo nahého, a oblékli jsem tě? ³⁹Kdy jsme tě viděli nemocného nebo ve vězení, a přišli jsme k tobě?“ ⁴⁰Král jim odpoví: „Amen, pravím vám: Cokoli jste udělali pro jednoho z těchto mých nejposlednějších bratrů, pro mě jste udělali.“ ⁴¹Potom řekne těm po levici: „Pryč ode mě, vy zlořečení, do věčného ohně, který je připraven pro ďábla a jeho anděly. ⁴²Neboť jsem měl hlad, a nedali jste mi najíst, měl jsem žízeň, a nedali jste mi napít; ⁴³byl jsem na cestě, a neujali jste se mě, byl jsem nahý, a neoblékli jste mě, byl jsem nemocen a ve vězení, a nenavštívili jste mě.“ ⁴⁴Tu mu na to řeknou také oni: „Pane, kdy jsme tě viděli hladového nebo žíznivého, na cestě nebo nahého, nemocného nebo ve vězení, a neposloužili jsme ti?“ ⁴⁵On jim odpoví: „Amen, pravím vám: Cokoli jste neudělali pro jednoho z těchto nejposlednějších, ani pro mne jste neudělali.“ ⁴⁶A půjdou do věčného trápení, spravedliví však do věčného života.“ *Mt 25,31-46*

Úvod k meditaci

Kde se setkávám s Kristem ve svém životě? Vidím ho tam, kde je? Nebo se dívám tam, kde ho chci vidět já?

K tématu

Kristus je středem dějin lidstva a také středem dějin každého člověka. K Němu můžeme vztahovat radosti a naděje, smutky i úzkosti, z nichž je tkán náš život. Je-li jeho středem Ježíš, jsou i ty nejtemnější chvíle našeho života osvěcovány, dává nám naději podobně jako dobrému lotrovi v dnešním evangeliu... Každý z nás má svoje dějiny, každý z nás má také svá pochybení, své hříchy, své šťastné i temné chvíle. Prospěje nám tento den přemýšlet o svých dějinách, hledat na Ježíše a z celého srdce mu častokrát, mlčky a

Týden
s Božím
slovem

1. čtení:

Ez 34,11

-12.15-17

2. čtení:

1 Kor 15,20

-26.28

Evangelium:

Mt 25,31-46

Srovnání:

Mt 16,27

Mt 19,28

Jud 14

Ez 34,17

Lk 12,32

Iz 58,7

Jak 1,27

Př

19,17

Mt 18,5

Mk 9,48

Jud 7

Dan 12,2

Jan 5,29

srdečně opakovat: „Pamatuj na mě, až přijdeš do svého království!“ ... Slib, který dal Ježíš dobrému lotrovi, nám dává velkou naději. Říká nám, že milost Boží je vždycky štědrější než modlitba, která ji žádala. Pán dává vždycky víc, je tolik velkodušný. Dává vždycky více, než o kolik je žádán. Žádáš jej, aby na tebe pamatoval, a on tě přenesl do svého království! Ježíš je středem našich tužeb po radosti a spáse. Jdeme všichni společně touto cestou.

papež František 24. 11. 2013 o slavnosti Ježíše Krista Krále

Kristovo kralování se neprosazuje násilím, chytračením či lidským výkonem

Od dvacátých let XX. století slaví církev svátek Krista Krále. Ustanovil jej v době silící sekularizace papež Pius XI. jako den, který má připomínat svrchovanost Kristovy vlády nad všemi politickými režimy.

Bylo by však příliš zjednodušující, kdyby se svátek Krista Krále vymezoval jen vůči vnějšímu ohrožení církve. Oproti době Pia XI. dnes nečelíme jen pronásledování, ale také zesvětštění církve samotné. Tento svátek není jen pobídkou k vytrvalé rezistenci vůči vnějším nepřátelům, nýbrž i mementem, aby se církev vzepřela svému vnitřnímu drolení – tento aspekt tohoto svátku je dnes obzvláště aktuální. Církev se nesmí zabydlet v žádné epoše, zejména ne v té, které jí dopřává jisté výsady a možnost z pohodlnosti. „Na světě souzení mít budete, ale doufejte, já jsem přemohl svět,“ praví Pán.

Kristovo kralování není z tohoto světa, neprosazuje se násilím, chytračením ani jakýmkoli lidským výkonem. Roste zvolna jako ono hořčičné zrno. Ježíšovo kralování se v tomto světě prokazuje neokázalou službou, mytím nohou těm, k nimž v Kristově jménu přicházíme, a v neposlední řadě – následováním. Je vždy aktivitou zdola, žádným nárokem. A zároveň zacílením: Ježíš Kristus – náš Pán a Král – je cíl lidských dějin, bod, v němž se sbíhají tužby dějin a civilizace. A proto je psáno u evangelisty Marka: „Obraťte se a věřte evangelium!“ (...)

Zdá se, že pro českou církev je tou nejvlastnější učitelkou víry v Krista Krále její francouzská sestra – když už se v tomto článku orientujeme do určité míry zeměpisně. Francouzští katolíci zbaveni jakýchkoli vnějších berliček už na začátku minulého století mohou být onou vhodnou „českou“ inspirací. A to ne třeba jen svatá Bernadetta Soubirousová ještě v předchozí éře osvícenství, která svou bytostnou pokorou a absencí vnějších předpokladů vyniknout představuje bezesporu novodobou obdobou nazaretské Panny, ale i kupříkladu Terezie z Lisieux, světičky evropského formátu, jež nás svou „malou cestou“ neokázale uvádí do samé podstaty křesťanství. Zejména však světci a přátelé Boží doby poměrně nedávné – ať už dělníční kněží a sestra Emanuela na jedné straně nebo abbé Pierre či bratr Roger z Taizé na straně druhé.

Svátek Krista Krále vrací i křesťany 21. století v naší zemi ke znovuobjevení autority toho, který navzdory dramatickému vývoji posledních desetiletí zůstává tou jedinečnou a nikým nepřekonatelnou cestou, pravdou i životem. I když se zdá, jako by nic vyššího nad námi neplatilo, i když naše technické a materiální možnosti přesahují jakékoli sny předchozích generací, kristologický výklad dějin i našich životů se tomu všemu navzdory

prokazuje jako vůbec to nehlubší a nejpevnější, na čem lze dnes i v budoucnu stavět. Ať už v našem osobním životě či ve veřejném prostoru.

Martin T. Zikmund (převzato z www.pastorace.cz)

Potkal jsem Krista za mřížemi

Když jsem byl mladý, tenhle text (Mt 25,31-46) mě šokoval. Bylo mi asi třináct let, ale velmi silně mě oslovil.

Víc než padesát pět let poté ho vnímám stále stejně ostře a nese pro mě stejnou pravdu. Je velmi prostý. Jde o identifikaci dvojí lásky Kristovy: k Bohu a k mému bratru nebo sestře, k mým bližním. Jedná se především o cizince, lidi rozvedené, ty, kteří trpí, protože nemají práci. Jedná se také o vězně, nemocné, lidi na pokraji společnosti, přistěhovalce, lidi bez dokladů...

Toto evangelium podle mě popisuje samo srdce křesťanství. Je tak prosté, že ho můžeme okamžitě aplikovat. Odkazuje nás k neustálé službě Bohu a druhým. Mé zaměstnání pouličního vychovatele mi umožňuje praktikovat tyto verše každý den. Jsem v kontaktu s našimi bratry a sestrami ve vězení. Pokaždé, když jdu do vězení na návštěvu, vzpomenu si na tu část o posledním soudu. Mám pocit, že jdu žít toto evangelium skutečně doslovně. Když vstoupím do nápravného zařízení, pocítím obavy ze setkání s vězni. Když vycházím ven, jsem doslova nabitý duchu evangelia. Potkal jsem se za mřížemi s Kristem. Tím jsem si jist.

Vy, co máte souseda, přítele nebo syna ve vězení – chodíte za nimi na návštěvu? Známatky a sestry, které své syny a bratry ve vězení navštěvovat nechťejí. I když se s nimi nemůžeme pokaždé setkat, můžeme jim něco poslat. Když je člověk ve vězení bez peněz, je nepředstavitelně bezmocný. Má k přežití jen minimum. Nemá cigarety ani televizi. Dalším lidským gestem je psát vězňům dopisy. Pár známek a prázdných korespondenčních lístků jim umožní otevřít se druhému člověku aspoň v korespondenci. Někteří z nich nemají ani tuhle možnost.

Tuhle jsem strávil odpoledne ve vězení. Jednalo se o zařízení, kde byli pachatelé těch nejhorších zločinů. Zaráží mě, když vidím ty tváře plné úzkosti, obličej s tvrdým výrazem, oči, které mě upřeně sledují. Bývám hrozně napjatý v očekávání rozhovoru, který se chystám vést. Chodím tam, abych mluvil se zadrženými, většinou ve skupině. Většinou začneme vést dialog.

Často po mně chtějí, abych mluvil o své práci, o tom, co prožívám. Když spolu mluvíme, vidím tu radost v jejich tvářích. Uvědomuji si, že jim v tu chvíli dávám bratrskou lásku a soucit. Vnímají pozornost, kterou jim věnuji, aniž bych posuzoval jejich činy.

Většinou cítím nejistotu, když mám podat ruku těmto lidem, kteří mají za sebou hroznou minulost. Není to snadné. Jeden verš mi hodně pomáhá: *Byl jsem ve vězení, a navštívili jste mě.* Je to Kristova ruka, kterou ve věznicích svírám. Víím, že je-li člověk zbaven svobody, narůstá a posiluje se v něm nenávisť. Věznění dodává pocitu viny, místo aby vedlo k obnově. Dostává lidi na kolena, místo aby jim pomohlo vstát. Je zoufalé, že v našich věznicích se setkáme ze sedmdesáti procent s recidivisty. Tak takhle je vězení užitečné... !